

Božeho Słowa dla tu a tam wječnjeh bes-
bojni, hubeni, czwilowani Budžo bycz dyr-
bja. Pšchetoz tudy newostaja jim jich Be-
nesy a Kubla, jich schjedne Staroszje a Wob-
czejnoszje Dzen a Noz žaneho Wotpoczinka;
a dyž Ssmerecz pšchistupi, da shonja, so
jim Kubla a Benesy niczo nepombaju, a he-
waf niczo druhe nimaju, czehož bychu so
troschtowacz moli.

Tehodla by jara nusne bylo, sy bychmy te-
ho Herempla Redzbu mjeli. Jena snadna
a hubena Žiwnoska bjesche tola ta rybjaža,
wošebi kajkaž bes Židami bjesche, kotřiz
schelke Ryby nejdžichu, a hewaf snjekajim-
žkuliz Rhoschtom sa lubo wsachu, so tak ton
luby Handrij wjeszje wele wošche mjel neje.
Ale neladawšchi na to, mjejesche won niz
jeno to Mleno, so Rybak rjeka, ale won je
tež jedyn Wuczomnik Janowy, to je,
jeho zyrkwine Džeczo a Pošluhar menowa-
ny. A neda so niz jeno we swojim Domi-
namafacz, so rybjaže Sšyczje czini aby po-
redža, so so niz jeno Wodži wala a wošy,
ale so tež pola Jana husto je, na jeho Prje-
dowanje pošlucha, a iak ruczje, hacz to
Słowo wot Jana šlyšchi: Ej, to je to
Jehn j Bože r. dže won namjeszi sa Je-
sušom. A jako jeho Jesus a jeho Towar-
šchojo prascheju: Schtopytataj, menuje
won Jesuša Rabbi! to je pšchetozene
Mischtere! A to je tak wele, won šebi ža-
da jeho šlyšhecž, a ze jeho Wuczomnik bycz,
prascha tehodla, dže je na Hospodži? a
woštaschtaj wot teho Gzaša pola neho. To
zemny tež czinicž. Ton luby Šczenik Jan
šwjetsi hišcže schjednje wot teje Knežny
Marineho Ššyna, so je to Jehnjo Bo-
že. Tež nepokaze jeho Porst, kajž Bamž,
na Michowstwo, hegen Škutki a Ššwjatych
Sašlužbu.

Na tym schitko ležzi, so so nebychmy na-
šchej Žiwnoszi a Hospodarstwu dali sadžje-

iacž, ale stym lubym Handrijom tajkeho
Łoša a šwjateho Porsta pošlučali, a Kry-
stuša sa Mischtera horjewšali, jeho Ššto-
wo šwjeru šlyšcheli a wjerili, da dyrbi so
nam stacz, schtož wjerimy. Dyž budžemy
wjericz, so pšches Krystuša, to Jehnjo Bože,
Wodaczje tych Rječow, Božu Radu a
wječne Žiwenje mamy, da nam nedyrbi
Rječ schkodžicz; Boh ze nam nadny bycz,
naš lubo mjecz, a potom nedyrbi naš ani
Ssmerecz ani Šela dzeržecz. To bje ta prje-
nja Schtuka šdženšnišcheho Szenja.

II. Za druga Schtuka ryczi wot prje-
darskeho Hamta, schto tonšamy je,
a kak Krystus snim wokolo khodžit
je. Pšchetoz nam tež wele na tym ležzi, so
bychmy wjeste Roswuczenje wot neho mjeli.
Pola Židow, jako ton Sakon pola nich hišc-
če derje dzeržany bje, bjesche to Wustajenje,
so kojždy kzyrkwinej Sšlužbi dostojny nebje.
Pšchetoz wošchi Mjeschnizy a zyrkwini Sšlu-
žomnizy dyrbjachu šteho Schtoma Levi bycz.
Hewaf so nicšto škroblicž nešmjejesche
Mjeschništvo aby Sšlužbu pytačž, kajž tež
we Pišmi wele tajkich Heremplow knama-
fanju je, so je Boh tych schtrafował, kotřiz
kadžachu, woprowachu, so tych šwjatych
Ššudobjow dotknychu, a nebjechu tola šteho
Schtoma; aby nemjejachu ton Hamt a tu
Porucznosž ktemu.

Tehodla postaji so Boh tak: Nunje kajž
te zyrkwine Parschony wot druhich Ludži
wodžjelene Parschony bjechu, tak tež dyr-
bjachu šwoju wošebnu Pychu a Drastu
mjecz. Tež šlyšchachu wošebne Wašchnja
ktemu, dyž jim ton Hamt poruczichu, so
jich kupacz, swošebnym Wolijom žalbowacz,
a druhe wjazy snimi czinicž dyrbjachu, kajž
namafach 2 Moss. 19. To dyrbesche so
twerdžje dzeržecz, ale niz njedže so Reklia
šteho czinicž. Pšchetoz tu bje Boža ššawna